Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести състав)

16 октомври 2024 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки, взети с оглед на положението в Иран — Замразяване на средства — Списък на лицата, образуванията и органите, чиито финансови средства и икономически ресурси се замразяват — Включване на наименованието на жалбоподателя в списъка — Задължение за мотивиране — Право на защита — Право на ефективна съдебна защита — Пропорционалност — Злоупотреба с власт“

По дело T-201/23,

Communications Regulatory Authority (CRA), установено в Техеран (Иран), представлявано от T. Clay, T. Zahedi Vafa и K. Mehtiyeva, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, представляван от D. Laurent, P. Mahnič и S. Lejeune, в качеството на представители,

ответник,

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав),

състоящ се от: M. J. Costeira, председател, M. Кънчева (докладчик) и U. Öberg, съдии,

секретар: V. Di Bucci,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид липсата на искане за насрочване на съдебно заседание, отправено от страните в триседмичния срок от съобщението за приключването на писмената фаза на производството, и решението на съда в приложение на член 106, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд да се произнесе по жалбата, без да провежда устна фаза на производството,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

1 С жалбата си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателят, Communications Regulatory Authority (CRA), иска отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) 2023/152 на Съвета от 23 януари 2023 година за прилагане на Регламент (ЕС) № 359/2011 относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи предвид ситуацията в Иран (ОВ L 20 I, 2023 г., стр. 1, наричан по-нататък „обжалваният регламент“), в частта, която го засяга.

Обстоятелства, предхождащи спора

2 Жалбоподателят е правителствена институция към Министерството на информационните и комуникационните технологии на Иран (наричано по-нататък „Министерството на съобщенията“), уредена и организирана съгласно Закона за дейностите и правомощията на посоченото министерство и неговия устройствен правилник. Съгласно този правилник жалбоподателят постига по-специално целите, определени от Министерството на съобщенията в сектора на радиосъобщенията и осъществява правителствени, изпълнителни и надзорни функции и правомощия на посоченото министерство. Основната дейност на жалбоподателя е свързана с уредбата, управлението и контрола на радиочестотния спектър в Иран. На жалбоподателя по-специално е възложено да издава лицензи за предоставяне на далекосъобщителни услуги и да осъществява надзор върху дейността на техните притежатели. Жалбоподателят участва в законодателния процес, като предлага на компетентните органи национални норми относно съобщенията, както и указания и регламентация относно взаимната свързаност на далекосъобщителните и информационните мрежи с оглед на сигурността на връзките. Жалбоподателят осъществява също и функции за защита на правата на ползвателите на далекосъобщителни услуги и представителство на Ислямска република Иран в регионалните и международните асоциации в сектора на съобщенията.

3 На 21 март 2011 г. Съветът на Европейския съюз приема заключения, в които се посочва, че Европейският съюз е дълбоко обезпокоен по повод на продължаващото влошаване на положението с правата на човека в Иран. Съветът обръща внимание на систематичното потискане на иранските граждани, подложени на преследване и арести, заради това че са упражнявали законното си право на свобода на изразяване и право на мирни събрания. Освен това в тях Съветът потвърждава намерението на Съюза да се бори срещу нарушенията на правата на човека в Иран, по-специално чрез бързото въвеждане на ограничителни мерки, насочени срещу лицата, отговорни за сериозните нарушения на тези права.

4 На 12 април 2011 г. Съветът приема Решение 2011/235/ОВППС относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица и образувания с оглед на положението в Иран (ОВ L 100, 2011 г., стр. 51), с което са въведени редица ограничителни мерки, насочени срещу лица, които са съучастници в организирането и извършването или отговорни за организирането и извършването на тежки нарушения на правата на човека в Иран.

5 Решение 2011/235 се прилага с Регламент (ЕС) № 359/2011 на Съвета от 12 април 2011 година относно ограничителни мерки, насочени срещу определени лица, образувания и органи предвид ситуацията в Иран (ОВ L 100, 2011 г., стр. 1), приет на основание член 215, параграф 2 ДФЕС.

6 Член 2, параграфи 1 и 2 от Регламент № 359/2011 гласи:

„1. Замразяват се всички средства и икономически ресурси, които са притежание на или във владение на или са държани или контролирани от физическите или юридическите лица, образуванията и органите, изброени в приложение I.

2. Не се предоставят, пряко или косвено, финансови средства или икономически ресурси на или в полза на физическите или юридическите лица, образуванията и органите, изброени в приложение I“.

7 Съгласно член 3, параграфи 1 и 2 от Регламент № 359/2011 лица, за които Съветът е установил, че са отговорни за сериозни нарушения на правата на човека в Иран, или свързани с тях лица, образувания или органи са вписани в списъка, съдържащ се в приложение I. Този списък включва основанията за вписване.

8 Член 12, параграфи 1—3 от Регламент № 359/2011 гласи:

„1. Когато Съветът реши да подложи физическо или юридическо лице, образувание или орган на мерките, посочени в член 2, параграф 1, той изменя съответно приложение I.

2. Съветът съобщава решението си на физическото или юридическото лице, образуванието или органа, включително основанията за включването му в списъка […], за да се даде възможност на това лице, образувание или орган да представи възражения.

3. Когато са представени възражения или са представени нови съществени доказателства, Съветът преразглежда решението си и уведомява за това лицето, образуванието или органа“.

9 На 16 септември 2022 г. 22-годишната иранка Махса Амини умира в болницата по време на задържането си от иранската нравствена полиция. Смъртта ѝ е последвана от масови протести, които са потушени от иранските власти.

10 На 25 септември 2022 г. върховният представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност прави декларация от името на Съюза, в която изразява съжаление относно широко разпространеното и непропорционално използване на сила от страна на иранските сили за сигурност срещу мирни демонстранти. В декларацията също така се посочва, че отговорните за убийството на Махса Амини трябва да бъдат изправени пред съда, и се отправя призив към иранските власти да гарантират провеждането на прозрачни и надеждни разследвания, за да се даде точна информация за броя на смъртните случаи и на арестуваните, да се освободят всички мирни демонстранти и да се осигури справедлив процес за всички задържани лица. Освен това в декларацията се изтъква, че решението на Иран за строго ограничаване на достъпа до интернет и за блокиране на платформите за съобщения в реално време е грубо нарушение на свободата на изразяване. Накрая, в декларацията се заявява, че Съюзът ще разгледа всички налични варианти за действие в отговор на убийството на Махса Амини, както и мерките, предприемани от иранските сили за сигурност във връзка с последвалите демонстрации.

11 На 23 януари 2023 г. Съветът приема Решение за изпълнение (ОВППС) 2023/153 за прилагане на Решение 2011/235 (ОВ L 20 I, 2023 г., стр. 23). Съображение 2 от Решение за изпълнение 2023/153 препраща към декларацията на върховния представител на Съюза по

въпросите на външните работи, изложена в точка 10 по-горе. В съображение 3 от същото решение се уточнява, че „[в] този контекст и в съответствие с ангажимента на Съюза да разгледа всички бъдещи загриженост въпроси, свързани с Иран, включително положението с правата на човека, в съдържащия се в приложението към Решение 2011/235/ОВППС списък на лица и образувания, за които се прилагат ограничителни мерки, следва да бъдат включени 18 лица и 19 образувания“. В член 1 от Решение за изпълнение 2023/153 се предвижда, че приложението към Решение 2011/235 се изменя в съответствие с приложението към Решение 2023/153.

12 Под номер 15 в списъка на образуванията, включен в приложението към Решение за изпълнение 2023/153, наименованието на жалбоподателя и основанията за вписването му са записани по-специално по следния начин:

„Communications Regulatory Authority (CRA) е под ръководството на Министерството на информационните и комуникационните технологии на Иран. CRA прилага изискванията на иранското правителство за филтриране на интернет съдържанието чрез шпионски софтуер, наречен SIAM.

По време на протестите през 2022 г. CRA използва контрола си върху достъпа до интернет и мобилните телефони, за да проследява протестиращите и да съставя подробна картина за дейностите на дисиденти и протестиращи, която да послужи на властите неограничено. Поради това CRA е отговорен за подпомагане на репресиите над мирни демонстранти, журналисти, правозащитници, студенти или други лица, които надигат глас в защита на законните си права.

Поради това CRA е отговорен за сериозни нарушения на правата на човека в Иран“.

13 Същия ден Съветът приема обжалвания регламент на основание член 12, параграф 1 от Регламент № 359/2011. Текстът на съображения 2 и 3 от обжалвания регламент е идентичен на текста на съображения 2 и 3 от Решение за изпълнение 2023/153, като се изключи това, че вместо приложението към Решение 2011/235 е посочено приложение I към Регламент № 359/2011. Член 1 от обжалвания регламент предвижда, че приложение I към Регламент № 359/2011 се изменя в съответствие с приложението към обжалвания регламент.

14 Под номер 15 в списъка на образуванията, съдържащ се в приложението към обжалвания регламент, са включени по-специално наименованието на жалбоподателя и основанията за това вписване, като формулировката е идентична на посочената в точка 12 по-горе.

15 На 24 януари 2023 г. Съветът публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* Известие на вниманието на лицата, образуванията и органите, спрямо които се прилагат мерките, предвидени в Решение 2011/235, прилагано с Решение за изпълнение 2023/153, както и в Регламент № 359/2011, прилаган с обжалвания регламент (ОВ C 25, 2023 г., стр. 8).

16 В това известие се уточнява по-специално, че Съветът е решил, че въпросните лица и образувания следва да бъдат включени в списъка на лицата и образуванията, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени в Решение 2011/235 и в Регламент № 359/2011, и че преди 15 февруари 2023 г. посочените лица и образувания могат да

отправят до него искане, придружено от съпътстваща документация, за преразглеждане на решението за включването им в горепосочените списъци, на посочените в същото известие координати.

Искания на страните

17 Жалбоподателят иска от Общия съд да отмени обжалвания регламент в частта, в която наименованието му е включено в приложение I от Регламент № 359/2011.

18 Съветът иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

19 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага четири основания. Първото по същество е злоупотреба с власт, второто е нарушаване на задължението за мотивиране и на правото на ефективна съдебна защита, третото по същество е неистинността на установените факти и четвъртото основание е нарушаване на принципа на пропорционалност.

20 Анализът на тези основания показва, че на първо място, следва да се разгледа второто основание относно нарушаването на задължението за мотивиране и нарушаването на правото на ефективна съдебна защита, на второ място, третото основание относно явна грешка в преценката на фактите, на трето място, четвъртото основание относно нарушаването на принципа на пропорционалност и след това, на четвърто място, първото основание относно злоупотреба с власт.

По второто основание — нарушаване на задължението за мотивиране и нарушаване на правото на ефективна съдебна защита

21 На първо място, жалбоподателят изтъква, че тъй като Съветът не е предоставил едновременно с приемането на обжалвания регламент или непосредствено след това информацията или доказателства, на които се основават съображенията за включването на наименованието му в списъка, съдържащ се в приложение I към Регламент № 359/2011, той не е изпълнил задължението си да докаже основателността на посочените съображения, и поради това е нарушил своето задължение за мотивиране.

22 На второ място, жалбоподателят твърди, че мотивите на обжалвания регламент, в частта, която го засяга, са стереотипни, състоят се от три кратки параграфа от 15 реда, в които са обобщени направените от Съвета предположения поради публичния му характер. Такива мотиви не съответствали на съдебната практика, според която мотивите на даден акт трябва да дадат възможност, от една страна, на лицето, засегнато от спорния акт, да оспори неговата действителност пред съда, разполагайки с цялата необходима информация за онова, в което е упреквано, и от друга страна, на съда да упражни съдебен контрол върху оспорвания акт. Според жалбоподателя изискването за мотивиране не може да се смекчава поради политическия контекст, в който е приета дадена мярка, още повече,

ако поставянето в контекста не може да позволи на жалбоподателят да разбере обхвата на приетите спрямо него ограничителни мерки, съответно на съда да осъществи контрол върху въпросната мярка. Следователно Съветът не можел да нарушава задължението си за мотивиране, „скривайки се“ зад съображения в интерес на сигурността и на външната политика.

23 На трето място, в репликата жалбоподателят оспорва на основание членове 47 и 48 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) допустимостта на документа, представен от Съвета като доказателство пред Общия съд в подкрепа на съображенията за включване на наименованието му в приложение I към Регламент № 359/2011. Той оспорва също релевантността и доказателствената сила на съдържащата се в посочения документ информация.

24 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

25 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика задължението за мотивиране на увреждащ акт, което е следствие от принципа на зачитане на правото на защита, има за цел, от една страна, да предостави на заинтересованото лице достатъчно данни, за да установи дали актът е обоснован, или евентуално страда от порок, който позволява да се оспори валидността му пред съда на Съюза, и от друга страна, да позволи на последния да упражни контрол за законосъобразността на този акт (вж. решение от 15 ноември 2012 г., Съвет/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 49 и цитираната съдебна практика).

26 Следва да се припомни също, че мотивите, изисквани в член 296 ДФЕС и в член 41, параграф 2, буква в) от Хартата, трябва да се съобразят с естеството на разглеждания акт и с контекста, в който той е приет. Изискването за мотивиране трябва да се преценява в зависимост от обстоятелствата на разглеждания случай, по-специално от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други пряко и лично засегнати от акта лица може да имат от получаването на разяснения. Няма изискване за посочване в мотивите на всички релевантни фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали дадени мотиви са достатъчни, трябва да се преценява с оглед не само на тяхното съдържание, но и на техния контекст, както и на всички правни норми, уреждащи съответната материя (вж. решения от 17 септември 2020 г., Rosneft и др./Съвет, C-732/18 P, непубликувано, EU:C:2020:727, т. 77 и цитираната съдебна практика, и от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 103).

27 Така, от една страна, увреждащ акт е достатъчно мотивиран, при положение че е издаден в контекст, познат на заинтересованото лице, който му позволява да разбере обхвата на взетата спрямо него мярка (вж. решение от 17 септември 2020 г., Rosneft и др./Съвет, C-732/18 P, непубликувано, EU:C:2020:727, т. 78 и цитираната съдебна практика). От друга страна, степента на точност на мотивите на даден акт трябва да бъде пропорционална на материалните възможности и на техническите условия или на срока, в който той трябва да бъде приет (вж. решение от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 104 и цитираната съдебна практика).

28 Освен това в съдебната практика се уточнява, че в мотивите на даден акт на Съвета, с който се налага ограничителна мярка, не трябва само да се определя правното основание за тази мярка, но и специфичните и конкретните причини, поради които Съветът, като упражнява

правото си на самостоятелна преценка, счита, че на заинтересованото лице трябва да се наложи такава мярка (вж. решение от 27 юли 2022 г., RT France/Съвет, T-125/22, EU:T:2022:483, т. 105 и цитираната съдебна практика).

29 На последно място, следва да се припомни, че задължението за мотивиране на даден акт е съществено процесуално изискване, което трябва да се различава от въпроса дали мотивите са обосновани, отнасящ се до материалната законосъобразност на спорния акт. Всъщност мотивирането на даден акт се състои във формалното излагане на мотивите, на които той се основава. Ако тези мотиви са неправилни, те опорочават законосъобразността по същество на посочения акт, но не и мотивите към него, които може да са достатъчни, макар и неправилни (вж. в този смисъл решение от 13 септември 2013 г., Makhlouf/Съвет, T-383/11, EU:T:2013:431, т. 73 и 74 и цитираната съдебна практика).

30 В случая, що се отнася до контекста, в който наименованието на жалбоподателя е включено в списъка в приложение I към Регламент № 359/2011, следва да се отбележи, че както правилно подчертава Съветът, съображение 2 от обжалвания регламент е препращало към декларацията от 25 септември 2022 г., направена от върховния представител на Съюза от името на Съюза, чийто текст е припомнен в точка 10 по-горе.

31 Освен това, както беше посочено в точка 11 по-горе, в съображение 3 от обжалвания регламент се уточнява, че това са контекстът, припомнен в точка 10 по-горе, и ангажиментът на Съюза да разгледа всички бъдещи загриженост въпроси, свързани с Иран, включително положението с правата на човека, които по-специално са в основата на включването на 19 образувания, сред които и жалбоподателят, в списъка на физическите и юридическите лица, образуванията и органите, спрямо които се прилагат ограничителни мерки, включен в приложение I към Регламент № 359/2011.

32 По-специално, причините за включването на наименованието на жалбоподателя в приложение I към Регламент № 359/2011 са били изложени в приложението към обжалвания регламент, както беше припомнено в точка 12 по-горе.

33 Налага се изводът, че такива съображения с оглед на елементите на контекста, припомнени в съображения 2 и 3 от обжалвания регламент, показват достатъчно точно и конкретно причините, поради които, упражнявайки правото си на самостоятелна преценка, Съветът е приел, че на жалбоподателя е трябвало да бъде наложена ограничителна мярка.

34 Всъщност от мотивите на обжалвания регламент се установява, че жалбоподателят е считан за отговорен за извършването на тежки нарушения на правата на човека в Иран за това, че е прилагал изискванията на иранското правителство за филтриране на интернет съдържанието чрез шпионски софтуер, наречен SIAM, и по-специално по време на протестите през 2022 г. след смъртта на Махса Амини е използвал контрола си върху достъпа до интернет и мобилните телефони, за да проследява протестиращите и да съставя подробна картина за дейностите на дисиденти и протестиращи, която да послужи на властите неограничено, като по този начин е подпомагал репресиите на тези власти над демонстранти, които надигат глас в защита на законните си права.

35 Впрочем следва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, че Съветът е нарушил задължението си за мотивиране, тъй като едновременно с приемането на обжалвания регламент или непосредствено след това не му е изпратил доказателствата, на които се основават съображенията за включването му в списъка в приложение I към Регламент № 359/2011, и следователно не е доказал основателността на посочените съображения.

36 Всъщност, от една страна, доколкото с тези доводи жалбоподателят иска да изтъкне, че Съветът не е доказал основателността на съображенията, изложени в обжалвания регламент за включването му в приложение I към Регламент № 359/2011, следва да се посочи, че съгласно припомнената в точка 29 по-горе съдебна практика този въпрос трябва да се разграничава от въпроса за мотивите на обжалвания регламент, който се отнася до формалната законосъобразност на посочения регламент.

37 От друга страна, доколкото със същите доводи жалбоподателят се стреми да изтъкне, че Съветът е нарушил правото му на защита, тъй като е бил длъжен служебно да му предостави достъп до доказателствата по преписката, важно е да се посочи, че жалбоподателят е уведомен за обжалвания регламент с известие, публикувано в Официален вестник на 24 януари 2023 г., с което засегнатите лица и образувания са приканени да изпратят искане за преразглеждане до Съвета преди 15 февруари 2023 г., и че жалбоподателят не е отправил такова искане, нито дори е поискал от Съвета да получи достъп до преписката си извън настоящото производство.

38 Следва да се припомни обаче, че що се отнася до първоначално включване в списък на лица и образувания, по отношение на които са приети ограничителни мерки, когато е съобщена достатъчно точна информация, позволяваща на заинтересования субект надлежно да изложи становището си по установените от Съвета обстоятелства в негов ущърб, принципът за спазване на правото на защита не изисква от последния по собствен почин да даде достъп до документите в преписката. Единствено по искане на заинтересованото лице Съветът е длъжен да даде достъп до всички неповерителни административни документи, отнасящи се до съответната мярка. Уведомяването по собствен почин за доказателствата по преписката в действителност би било прекомерно изискване, като се има предвид, че към момента на приемането на мярка за замразяване на финансови средства не е сигурно, че субектът, до който тя се отнася, възнамерява чрез достъп до преписката да провери фактическите обстоятелства, на които се основават твърденията на Съвета срещу него (решения от 14 октомври 2009 г., Bank Melli Iran/Съвет, T-390/08, EU:T:2009:401, т. 97, и от 16 септември 2013 г., Bank Kargoshaei и др./Съвет, T-8/11, непубликувано, EU:T:2013:470, т. 68).

39 В случая от изложеното по-горе следва, че чрез мотивите на обжалвания регламент жалбоподателят е разполагал с достатъчно точна информация, която да му позволи да изложи становището си по установените от Съвета обстоятелства в негов ущърб. При това положение последният не е бил длъжен служебно да изпрати на жалбоподателя документите, включени в отнасящата се до него преписка.

40 Важно е също да се подчертае, че доводите на жалбоподателя относно допустимостта на представения в приложение B.11 документ и доказателствената сила на съдържащата се в него информация са свързани с основателността на съображенията за включване на наименованието му в списъка в приложение I към Регламент № 359/2011 и следователно са

ирелевантни в подкрепа на основание, изведено от нарушаване на задължението за мотивиране. Ето защо тези доводи ще бъдат разгледани заедно с изложените от жалбоподателя сходни доводи във връзка с третото основание — явна грешка в преценката.

41 Вследствие на това второто основание следва да се отхвърли по същество.

По третото основание — неточно установяване на фактите

42 Жалбоподателят твърди, че обжалваният регламент в частта, която го засяга, е опорочен поради „явна грешка в преценката на фактите“, тъй като, от една страна, той нямал правоспособност да извърши действията, в които го упреква Съветът, и от друга страна, нямал и техническите възможности да проследява или да съставя „подробна картина“ за дейностите на протестиращите.

43 Така, на първо място, жалбоподателят изтъква, че според неговия устройствен правилник не му е разрешено да извършва масово наблюдение на населението и още по-малко да „проследява“ протестиращите. Съгласно правилника на жалбоподателя той има роля на регулатор, на модератор или също на представител на Иран. Освен това жалбоподателят подчертава, че дори и да е искал да извърши филтриране, той не е можел да го направи, тъй като такава практика е уредена в законодателството. Така, обратно на твърденията на Съвета, в Иран събирането на данни било регламентирано в множество правни разпоредби, по-специално член 25 от Конституцията, член 582 от иранския наказателен кодекс, допълнен със „Закона за кибернарушенията“ от 26 май 2009 г., и членове 104 и 150 от иранския наказателнопроцесуален кодекс. Тази нормативна уредба била в съответствие с Резолюция на Съвета от 17 януари 1995 година относно законното пр[е]хващане в областта на далекосъобщенията (ОВ C 329, 1996 г., стр. 1). Освен това от два доклада, изготвени от далекосъобщително дружество, се установявало, че обратно на твърденията на Съвета, исканията на жалбоподателя не надхвърлят традиционните изисквания в областта на прехващането, уредено със закон.

44 Впрочем жалбоподателят поддържа, че следва да се прави разлика между масовото наблюдение и индивидуалното наблюдение на лицата. Според жалбоподателя масовото наблюдение може да бъде необходимо във всяко общество за поддържане на мира и обществения ред, по-специално чрез наблюдение на потоците хора и на масовите събирания. Това позволявало предотвратяването при обществени протести на всякакво излизане от контрол на тълпата. Всяка суверенна държава имала това правомощие за наблюдение и от упражняването на това правомощие за наблюдение не можело да се направи извод за нарушаване на лични човешки права. Това правомощие за наблюдение представлявало властническо правомощие, признато по-специално от Европейския съд по правата на човека.

45 На второ място, според жалбоподателя използваният от него софтуер, наричан „SIAM“, или „Samaneh yekparche Estehlamate Mokhaberati“ на фарси, няма функции, които дават възможност за масово или индивидуално наблюдение на протестиращите на територията на Иран.

46 Жалбоподателят твърди, че софтуерът SIAM е приложно-програмен интерфейс (API), а именно приложение, което изпълнява функцията на мост и позволява на външен за дадено образувание клиент да използва вътрешни API и техните услуги. В Иран Червеният полумесец, линейките, пожарната и организациите, извършващи дейност във връзка с

пътищата и с управлението на кризи, си служели с този софтуер. Поради това според жалбоподателя софтуерът SIAM се използва от колцентровете, по-специално когато са търсени от службите за спешна помощ. Колцентровете използвали този софтуер, за да се свържат с мобилните телефонни оператори, които след това предоставяли само приблизителното местоположение на намиращото се в опасност лице.

47 Впрочем жалбоподателят подчертава, че той не може да изпраща на полицейските и на съдебните органи пряко информация, свързана с ползвателите на съобщителни услуги, тъй като тази информация се държала от операторите, притежаващи лиценз за ползване на мрежата.

48 Жалбоподателят оспорва, на последно място, доводите, изложени от Съвета в писмената му защита относно твърдените „функционални компоненти“ на системата за прехващане на Иран.

49 Така според жалбоподателя Съветът се заблуждава относно функциите на софтуера SIAM: Force2GNumber, LocationCustomerList, GetCDR, GetIPDR и ApplySusplp, на които се позовава в писмената защита. Жалбоподателят обяснява, че описанието на тези функции от Съвета, което се основавало само на статията от разследващия онлайн вестник The Intercept, не отговаря на действителността. Според жалбоподателя става въпрос за класическите и обикновени команди, с които разполага орган за регулиране на далекосъобщенията на дадена държава, и всички държави членки на Съюза разполагали с подобни инструменти. Същото се отнасяло до системите Legal Intercept (LI), Control Illegal Devices (CID), SHAHKAR и SHAMSA.

50 Освен това в репликата жалбоподателят оспорва допустимостта на статията, озаглавена „Hacked documents: How Iran track and control protesters phones“, публикувана на 28 октомври 2022 г. от The Intercept, представена от Съвета в приложение B.11 (наричана по-нататък „статията на The Intercept“). Според жалбоподателя изложените в тази статия факти почиват на редица вътрешни документи на ирански мобилен оператор, които не са били приложени като доказателства по делото в производството пред Общия съд, и Съветът само посочвал, че авторите на тази статия са имали достъп до документи, които са им били изпратени от „лице[, което твърди], че е извършило хакерска атака на ирански мобилен оператор“. Поради това тази статия, която представлявала основен елемент в преписката на Съвета, била само доказателство, основано на слухове. Съгласно практиката на Съда относно членове 47 и 48 от Хартата и практиката на Европейския съд по правата на човека във връзка с член 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., обаче показанията на свидетели, които впоследствие не се явяват в съдебното заседание, които показания не може да бъдат разгледани от насрещната страна, по принцип били забранени, освен ако обвинението обоснове в достатъчна степен нуждата да се използват техните показания, и ако на обвиняемия са дадени други процесуални гаранции, както и ако са налице други уличаващи го доказателства. Съдът постановил също в решение от 8 декември 2022 г., HYA и др. (Невъзможност да се разпитат свидетелите на обвинението) (C-348/21, EU:C:2022:965), че при невъзможност да се разпитат свидетелите на обвинението, доказателствената сила на техните показания трябва да се преценява с оглед на другите доказателства по делото, дори ако такива показания са допустими.

51 От изложеното следвало, че като е основал обжалвания регламент на твърдените изявления на непознато лице, Съветът е действал в нарушение на членове 47 и 48 от Хартата, което налагало това доказателствено искане да се отхвърли като недопустимо.

52 В репликата си жалбоподателят изтъква също, че съгласно принципа на състезателност съдът може да вземе предвид само процесуалните действия и доказателствата, с които страните са могли да се запознаят и по които са могли да вземат становище. Самият Съвет обаче признал, че посоченият в статията на The Intercept ирански мобилен оператор не е отговорил на искането за коментар от журналистите.

53 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

54 Следва да се посочи, че в рамките на третото основание жалбоподателят оспорва основателността на съображенията за включването му в приложение I към Регламент № 359/2011. Той всъщност твърди, че не е имал нито правомощието, нито техническата възможност да извършва дейностите, за които е упрекван.

55 Следва обаче да се посочи също, че както се установява от точка 23 по-горе във връзка с второто основание, жалбоподателят упреква Съвета, че е нарушил членове 47 и 48 от Хартата и е обърнал доказателствената тежест, като е основал преценката си на статията на The Intercept, при положение че, след като споменатите в тази публикация документи не са приложени в преписката по делото в настоящото производство, фактите и разказаните в тази статия изказвания представлявали само твърдения, по отношение на които жалбоподателят се оказвал лишен от възможността да упражни правото си на защита. Жалбоподателят изтъква също в писмената реплика, че липсата на доказателства, приложени по делото в настоящото производство, представлява нарушение на принципа на състезателност по член 85, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд. Освен това жалбоподателят подчертава липсата на доказателствена стойност на такава публикация.

56 Следва да се разгледат доводите на жалбоподателя, изведени от нарушаването на членове 47 и 48 от Хартата, както и от нарушаването на принципа на състезателност, преди да се анализират доводите, свързани с доказателствената стойност на статията на The Intercept, а след това доводите относно „явна грешка в преценка на фактите“.

По нарушаването на членове 47 и 48 от Хартата и на принципа на състезателност

57 Първо, следва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, че статията в The Intercept, представена от Съвета в приложение B.11 от писмената защита, трябва да се отхвърли като недопустима, тъй като по същество за него било невъзможно да се защити срещу обикновени твърдения, което засягало правото му на защита пред Общия съд.

58 Важно е да се посочи, че въпросът за допустимостта на доказателствените искания, направени пред Общия съд, който е уреден в член 85 от Процедурния правилник, трябва да се различава от въпроса за преценката на доказателствата от съда на Съюза.

59 Във връзка с това следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда в рамките на упражнявания върху ограничителни мерки контрол, юрисдикциите на Съюза са длъжни да осигурят контрол, който по принцип трябва да е пълен, за законосъобразността на всички актове на Съюза с оглед на основните права, които са неделима част от правния ред на

Съюза (вж. в този смисъл решения от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 97, от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, т. 58, и от 28 март 2017 г., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 106).

60 Сред тези основни права са по-специално зачитането на правото на защита и правото на ефективни правни средства за защита (вж. решения от 28 ноември 2013 г., Съвет/Fulmen и Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, т. 59 и цитираната съдебна практика, и от 28 ноември 2013 г., Съвет/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, т. 66).

61 Ефикасността на съдебния контрол, гарантиран от член 47 от Хартата, изисква в рамките на контрола за законосъобразност съображенията, на които се основава решението за включването на лице или образувание в списъка на лицата и образуванията, по отношение на които са приети ограничителни мерки, или за запазването му в него, съдът на Съюза да се увери, че това решение, което придобива индивидуален характер за посоченото лице или образувание, почива на достатъчно солидна фактическа база. Това предполага проверка на твърдените фактически обстоятелства, съдържащи се в изложението на мотивите, което е в основата на това решение, така че съдебният контрол да не се свежда до преценка на абстрактната вероятност на посочените мотиви, а да включи въпроса дали тези мотиви, или поне онзи от тях, считан сам по себе си за достатъчен да обоснове посочените актове, са обосновани (вж. в този смисъл решения от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 119, от 18 юни 2015 г., Ipatau/Съвет, C-535/14 P, EU:C:2015:407, т. 42, и от 18 февруари 2016 г., Съвет/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, т. 109).

62 Във връзка с това именно компетентният орган на Съюза следва в случай на оспорване да установи основателността на мотивите, приети срещу засегнатото лице или образувание, а не това лице или образувание да представя отрицателни доказателства относно липсата на основателност на тези мотиви (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2013 г., Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 121).

63 Обратно на твърденията на жалбоподателя обаче, от изложеното не следва, че твърдяната неспособност на Съвета да докаже основателността на съображенията, въз основа на които жалбоподателят е включен в приложение I към Регламент № 359/2011, ако бъде доказана, накърнява правото на защита на жалбоподателя.

64 Всъщност, както се установява от припомнената в точка 61 по-горе съдебна практика, напротив, тъй като запазването на ефективността на член 47 от Хартата изисква това, в рамките на контрола за законосъобразност на ограничителните мерки, съдът на Съюза е длъжен да провери дали съображенията, на които почиват тези мерки, са основателни, а следователно и доказателствената стойност на представените в случая от Съвета документи.

65 На следващо място, трябва да се отхвърлят като ирелевантни в случая съображенията, на които се позовава жалбоподателят, изложени в решение от 8 декември 2022 г., HYA и др. (Невъзможност да се разпитат свидетелите на обвинението) (C-348/21, EU:C:2022:965), в което Съдът отговаря на въпрос относно тълкуването на член 6, параграф 1 и на член 8, параграф 1 от Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на Съвета от

9 март 2016 година относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невиновност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство (ОВ L 65, 2016 г., стр. 1), както и на член 47, втора алинея от Хартата.

66 Трябва да се припомни, че принципът на презумпцията за невиновност, прогласен в член 6, параграф 2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи и в член 48, параграф 1 от Хартата, е основно право, което предоставя на частноправните субекти или на образуванията, ръководени от частноправни субекти, права, чието зачитане се гарантира от съда на Съюза (вж. решение от 18 май 2017 г., Makhlouf/Съвет, T-410/16, непубликувано, EU:T:2017:349, т. 122 и цитираната съдебна практика).

67 Принципът на презумпцията за невиновност, съгласно който всеки, обвинен в извършването на престъпление, трябва да се счита за невинен до доказването на вината му по законоустановения ред, допуска приемането на обезпечителни мерки за замразяване на средства, при положение че те нямат за цел образуването на наказателно производство срещу съответното лице или образувание. Такива мерки обаче, предвид своята тежест, трябва да бъдат предвидени със закон, да бъдат приети от компетентен орган и действието им да бъде ограничено във времето. От точка 13 по-горе следва, че първите два критерия са изпълнени. Освен това, що се отнася до ограниченото действие във времето, следва да се посочи, че съгласно член 12, параграфи 3 и 4 от Регламент № 359/2011 приложение I към същия регламент се преразглежда редовно и поне веднъж на 12 месеца, като включването на дадено лице или образувание в посоченото приложение може евентуално да бъде удължено или изменено. Следователно действието на наложените на жалбоподателя мерки действително е ограничено във времето (вж. в този смисъл решение от 18 май 2017 г., Makhlouf/Съвет, T-410/16, непубликувано, EU:T:2017:349, т. 123 и цитираната съдебна практика).

68 Нещо повече, следва да се посочи, че разглежданите ограничителни мерки не водят до конфискация на активите на жалбоподателя като облага от престъплението, а до замразяване като обезпечение. Поради това тези мерки не са санкция и от друга страна, не предполагат никакво обвинение от такова естество (вж. решение от 18 май 2017 г., Makhlouf/Съвет, T-410/16, непубликувано, EU:T:2017:349, т. 124 и цитираната съдебна практика).

69 Всъщност, доколкото се отнася до жалбоподателя, обжалваният регламент не съставлява констатиране на действително извършено нарушение, а е приет в рамките и за целите на производство с административен характер, чиято функция е обезпечителна и единствената му цел е да даде възможност на Съвета да гарантира защитата на цивилното население (вж. в този смисъл решение от 18 май 2017 г., Makhlouf/Съвет, T-410/16, непубликувано, EU:T:2017:349, т. 125 и цитираната съдебна практика).

70 На последно място, следва да се отхвърли и доводът на жалбоподателя, че след като документите, посочени в статията на The Intercept, не са приложени в преписката по делото в настоящото производство, тази статия трябва да се отхвърли като недопустима, тъй като съгласно принципа на състезателност съдът можел да вземе предвид само процесуалните действия и доказателствата, с които страните са могли да се запознаят и по които са могли да вземат становище. Всъщност във връзка с това е достатъчно да се посочи, че жалбоподателят е имал възможност да вземе становище в писмената си реплика по доказателствата, представени от Съвета в приложение B.11, по-специално по тази статия, чиято доказателствена стойност впрочем той оспорва.

71 От друга страна, важно е да се отбележи, че двете ръководства за използване на софтуера SIAM, изготвени, първото — на фарси, а второто — на английски език, са били достъпни чрез хипервръзка направо от статията в The Intercept на страница 3 от преписка WK 307/2023 INIT, представена от Съвета в приложение B.11 към писмената защита.

72 Поради това оплакванията на жалбоподателя, изведени от нарушаване на членове 47 и 48 от Хартата и на принципа на състезателност, трябва да се отхвърлят.

По доказателствената стойност на статията в The Intercept

73 Жалбоподателят се оплаква, че статията в The Intercept е само журналистическа публикация, която съдържа неподлежащи на проверка твърдения и поради това няма никаква доказателствена сила.

74 Във връзка с това следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика дейността на Съда и на Общия съд се ръководи от принципа на свободна преценка на доказателствата и единственият критерий за преценка на силата на представените доказателства е тяхната достоверност. Освен това, за да се прецени доказателствената сила на даден документ, следва да се провери правдоподобността на съдържащата се в него информация и да се отчетат по-специално произходът на документа, обстоятелствата по съставянето му и неговият адресат, и да се прецени дали предвид съдържанието си той изглежда логичен и достоверен (вж. решение от 31 май 2018 г., Kaddour/Съвет, T-461/16, EU:T:2018:316, т. 107 и цитираната съдебна практика).

75 В отсъствието на разследващи правомощия в трети държави преценката на органите на Съюза следва всъщност да се основава на публично достъпни източници на информация, доклади, статии в пресата, доклади на тайните служби или на други подобни източници на информация (решения от 14 март 2018 г., Kim и др./Съвет и Комисия, T-533/15 и T-264/16, EU:T:2018:138, т. 107, и от 1 юни 2022 г., Prigozhin/Съвет, T-723/20, непубликувано, EU:T:2022:317, т. 59).

76 Всъщност би било прекомерно и непропорционално да се изисква от Съвета сам да води разследване на място по отношение на истинността на фактите, които са отразени от много медии (решение от 25 януари 2017 г., Almaz-Antey Air and Space Defence/Съвет, T-255/15, непубликувано, EU:T:2017:25, т. 148).

77 Следователно статии в печата може да се използват, за да се потвърди съществуването на някои факти, когато те произхождат от няколко различни източника и са достатъчно конкретни, точни и непротиворечиви по отношение на описаните в тях факти (вж. решение от 11 септември 2019 г., Topor-Gilka и WO Technopromexport/Съвет, T-721/17 и T-722/17, непубликувано, EU:T:2019:579, т. 137 и цитираната съдебна практика).

78 В случая Съветът е обосновал включването на жалбоподателя в приложение I към Регламент № 359/2011 с четири документа от преписка WK 307/2023 INIT, които се съдържат в приложение B.11 към писмената защита.

79 Става въпрос, първо, за статията на The Intercept; второ, за статията, озаглавена „Hacker Leaks Manuals Showing How Iran Uses Mobile Networks to Track Protesters“, публикувана на 31 октомври 2022 г. от специализирания интернет сайт Commrisk; трето, за статията, озаглавена „Iran: New tactics for digital repression as protests continue“, публикувана на

17 ноември 2022 г. на интернет сайта на Асоциация ARTICLE 19, и четвърто, за статията, озаглавена „Iran is using spyware to track citizens attending protests“, публикувана от онлайн вестника за разследваща журналистика The Tech Monitor на 3 ноември 2022 г.

80 Жалбоподателят изтъква, че Съветът обосновава обжалвания регламент в частта, отнасяща се до него, само на съдържащите се в статията на The Intercept твърдения, самите те основани на твърденията на анонимно лице.

81 Следва да се отбележи, че в статията на The Intercept се разказва, че въз основа на вътрешни документи на ирански мобилен оператор, по-специално електронни писма от ръководителите на жалбоподателя и две ръководства, едното — на английски език, другото — на фарси, за използването на софтуер, наречен SIAM, авторите на тази статия са разкрили как чрез жалбоподателя иранските власти са въвели система, използваща иранските мобилни оператори, която позволявала на иранското правителство да заобиколи системата за криптиране на обажданията, да следи придвижването на ползвател на телефон, да идентифицира всички телефони, намиращи се на дадено място, да анализира всички контакти на даден ползвател на телефон и да прекъсва или да забавя интернет връзката на ползвателя и която е била използвана, за да потиска и контролира иранското население след смъртта на Махса Амини през 2022 г. В тази статия се обяснява също, че в ръководството за употреба на софтуера SIAM, изготвено на английски език, се уточнява, че „[с]ъгласно правилата и правилниците на [жалбоподателя] всички далекосъобщителни оператори трябва да [му] предоставят пряк достъп до своята система, за да проучва (sic) информацията на клиентите и да изменя техните услуги чрез уебуслугата“, и съдържа също техническа информация относно най-мощните команди, използвани от софтуера SIAM за събирането на данни за ползвателите направо от иранските мобилни оператори.

82 Следва да се посочи също, че авторите на статията в The Intercept са се погрижили да интервюират две лица, представени като експерти.

83 Във връзка с това е важно да се подчертае, че обратно на твърденията на жалбоподателя, първото представено като експерт лице не е „някой, напълно непознат и който явно няма особена легитимност“. Всъщност от преписката става ясно, че първото посочено лице е изследовател в CitizenLab Canada, интердисциплинарна лаборатория, установена в Университета на Торонто (Канада), специализиран в „изследването, развитието, стратегическата политика на високо равнище и правния ангажимент, където се пресичат информационните и съобщителните технологии, правата на човека и световната сигурност“, и че той вече е бил представен като такъв в публикуваната на 1 февруари 2022 г. статия от реномирания вестник The Guardian.

84 По същия начин от преписката се установява, че второто представено като експерт лице в статията на The Intercept се представя и е представяно многократно от международната информационна агенция Reuters като директор по дигиталните права и сигурността в MIAAN group, организация, установена в Тексас (Съединените щати), която „защитава правата на човека в Иран“. Обратно на твърденията на жалбоподателя, само обстоятелството, че е „общоизвестно[, че] става въпрос за публична личност, открито и безрезервно ангажирана срещу иранското правителство“, не може непременно да лиши изявленията му от значение с довода, че той не е неутрален и безпристрастен.

85 Във връзка с това следва да се посочи, че опитът на такова лице, специализирано в защитата на правата на човека, и в частност на дигиталните права, което е определено от самия жалбоподател като противник на режима в Иран, е релевантен, за да предостави полезно становище относно начина, по който иранските власти биха могли да използват система като описаната в статията на The Intercept, за да нарушават посочените права.

86 Освен това е важно да се отбележи, че публикуваната на сайта на The Intercept статия не се свежда до излагането на твърдения, нито дори до възпроизвеждането на експертни мнения, а в нея тези твърдения и мнения са подкрепени чрез поставяне на разположение на ръководството за използване на софтуера SIAM на английски език, което можело да се разгледа направо в отварящ се прозорец, и на второто ръководство, съставено на фарси, на което било изобразено логото на жалбоподателя.

87 Освен това, що се отнася до другите статии, включени в преписка WK 307/2023 INIT, следва да се отбележи, че интернет сайтът Internet Commrisk, който се описва като „уебсайт, който отчита рисковете за доставчиците на електронни съобщителни услуги и за техните клиенти“, и The Tech Monitor, чиято цел, според описанието му, е да предоставя „информация, основана на данни и анализи, ползващи се с авторитет сред ръководителите на предприятия, отговорните лица в дигиталната сфера и политиците в един объркан и ръководен от технологиите свят“, са медии, специализирани в областта на далекосъобщенията, и че асоциацията ARTICLE 19, установена в Лондон (Обединено кралство), се описва като „международна организация за анализ, която насърчава движението в подкрепа на свободата на изразяване на мнение на местно и световно равнище, за да гарантира, че всички хора използват силата на гласа си“, така че те трябва да се считат за източници на релевантна информация при използването на информационните и съобщителните технологии наред с упражняването на основните права, и по-специално на правото на свобода на изразяване на мнение.

88 Макар и трите статии — на Commrisk, ARTICLE 19 и The Tech Monitor, да се позовават на статията на The Intercept, в статията на Commrisk се описва и срещата на неговия автор с представител на технологично дружество, който се опитал да продаде на Иран софтуер със „странно сходни“ функции на тези на софтуера SIAM и който доброволно му предоставил информация във връзка с тази продажба.

89 Нещо повече, от статията на асоциацията ARTICLE 19 се установява, че от много години тя наблюдава обхвата на проверките, осъществявани върху интернет в Иран, и в доклад, озаглавен „Iran Tightening the Net 2020“, разкрива начина, по който функционират интернет инфраструктурата в тази страна и управлението ѝ от властите. По-специално, съществувала централизирана система, която позволявала прекъсване на достъпа до интернет по време на протести, когато управлението на интернет се считало за въпрос, свързан с националната сигурност. Асоциацията ARTICLE 19 открила, че жалбоподателят, под контрола на Министерството на далекосъобщенията, което в действителност се контролирало от иранските разузнавателни служби, разработвал апаратура за наблюдение и налагане на цензура на равнището на доставчиците на интернет услуги и разпореждал прекъсване на достъпа до интернет и предизвикване на други смущения от името на Върховния национален съвет за сигурност. В статията на асоциацията ARTICLE 19 се обръща внимание и на използването от иранските власти на технологии, блокиращи използването на средства за заобикаляне на интернет цензурата, като виртуални частни мрежи (VPN), както и на предизвикването на прекъсвания или сериозни смущения на връзката с мобилен интернет като тактики за дигитална репресия. Така от ноември 2019 г.

прекъсването на достъпа до мобилен интернет било използвано все по-често. Такива прекъсвания били използвани по-специално по време на регионалните протести от 2021 г. досега. Така например се посочва, че връзките към мобилен интернет са били деактивирани на много места най-вече в дните след протестите, предизвикани от смъртта на Махса Амини. Тези прекъсвания засегнали най-големите интернет доставчици в страната, което в държава, където мобилният интернет е основен източник на достъп до интернет за населението, се отразило неблагоприятно върху интернет достъпа.

90 От всичко описано по-горе следва, че твърденията, изложени в статията на The Intercept, са подкрепени от другите доказателства, които са част от преписка WK 307/2023 INIT, и че поради това, обратно на твърденията на жалбоподателя, Съветът не се е основал само на посочените в тази статия твърдения. Следователно, като се имат предвид съвпадането на различните доказателства и посочените по-горе обстоятелства, при които са били изготвени, въпросните твърдения с основание са можели да бъдат взети предвид.

По обосноваността на включването на наименованието на жалбоподателя

91 В началото следва да се посочи, че макар жалбоподателят да твърди, че в случая Съветът е допуснал „явна грешка при преценка на фактите“, изложените от него във връзка с това доводи трябва да се разглеждат като оспорване на истинността на фактическите обстоятелства, за които той е упрекван. Всъщност от доводите му в подкрепа на настоящото основание, припомнени в точка 42 по-горе, следва, че жалбоподателят не оспорва, че обстоятелствата, за които е упрекван, могат да попаднат в обхвата на критериите за включване по член 3, параграфи 1 и 2 от Регламент № 359/2011, а истинността на посочените обстоятелства.

92 Във връзка с това от припомнената в точка 62 по-горе съдебна практика следва, че контролът на съда на Съюза предполага проверка на твърдените фактически обстоятелства, съдържащи се в изложението на мотивите, което е в основата на решението за приемане на ограничителните мерки по отношение на дадено образувание, и че тази проверка не се свежда до преценка на абстрактната вероятност на посочените мотиви, а включва въпроса дали тези мотиви, или поне онзи от тях, считан сам по себе си за достатъчен да обоснове същото решение, са обосновани.

93 При преценката на обосноваността на тези мотиви доказателствата и данните не трябва да се разглеждат отделно, а в своя контекст. Всъщност Съветът изпълнява възложената му тежест на доказване, ако представи пред съда на Съюза съвкупност от достатъчно конкретни, точни и съгласувани улики, които дават възможност да се установи наличието на достатъчна връзка между лицето, на което е наложена ограничителна мярка, и режима или, най-общо, ситуациите, срещу които се води борба (вж. в този смисъл решение от 20 юли 2017 г., Badica и Kardiam/Съвет, T-619/15, EU:T:2017:532, т. 99 и цитираната съдебна практика).

94 С оглед на тези съображения следва да се провери дали при приемането на обжалвания акт Съветът с основание е можел да счете, че спрямо жалбоподателя могат да се наложат ограничителни мерки.

95 Във връзка с това, на първо място, що се отнася до разпоредбите от иранското право, на които се позовава жалбоподателят, за да обоснове, че не е разполагал с предвидени в закона правомощия да следи и да контролира съобщенията на ползвателите на иранските

мобилни мрежи, следва да се посочи, че съгласно член 25 от Конституцията на Ислямска република Иран „[п]роверката и недоставянето на писма, записването и разкриването на телефонни разговори, разкриването на съобщения, предадени телеграфически и по телекс, налагането на цензура, […] подслушването и всякаква форма на наблюдение са забранени, освен ако са извършени в съответствие със закона“.

96 Член 582 от иранския наказателен кодекс гласи:

„Държавен служител или длъжностно лице, който/което, извън случаите, разрешени със закон, получи достъп, конфискува, разруши, проверява, записва или прехваща писма или телеграфически или телефонни съобщения на лицата или разкрива съдържанието им без разрешение от техния собственик, се наказва с лишаване от свобода от една до три години или с глоба в размер от 6 до 18 милиона [р]иала“.

97 Член 104 от иранския наказателнопроцесуален кодекс гласи:

„Контролът [прехващането] на далекосъобщенията на лицата е забранен, освен в случаите, при които е свързан с вътрешната или външната сигурност на държавата или е преценено, че е необходим за разследването на престъпленията, изброени в член 302(a) (b) (c) и (d) от настоящия кодекс. В този случай прехващането се извършва с одобрението на председателя на Върховния съд на провинцията и като се определят продължителността и честотата на прехващането. Прехващането на телефонните разговори на лицата и на длъжностните лица, изброени в член 307 от настоящия кодекс, подлежи на одобрение от председателя на Върховния съд и това правомощие не подлежи на делегиране“.

98 От тези разпоредби се установява, че макар по принцип прехващането на съобщения да е забранено, то все пак остава възможно по силата на закона, по-специално „в случаи, свързани с вътрешната или външната сигурност на държавата или когато е преценено, че е необходимо за [определени престъпления]“, или когато „делото е свързано със сигурността на държавата“. Във връзка с това впрочем следва да се посочи, че хипотезите, в които прехващането на съобщения е възможно по силата на закон, са определени много широко.

99 Освен това следва да се отбележи, че становището на жалбоподателя е опровергано и от ръководството за използване на софтуера SIAM на английски език, чиято автентичност впрочем не се оспорва от него, в което е посочено, че „съгласно правилата и правилниците на [жалбоподателя] всички далекосъобщителни оператори трябва да [му] предоставят пряк достъп до своята система, за да проучва (sic) информацията за клиентите и да изменя техните услуги чрез уебуслугата“.

100 На второ място, що се отнася до твърдяната техническа неспособност на жалбоподателя да провежда операциите по наблюдение и контрол на ползвателите на иранските мобилни мрежи, налага се констатацията, че случаят не е такъв.

101 Поради това е важно да се подчертае, че жалбоподателят не оспорва съществуването на софтуера SIAM, нито командите Force2GNumber, LocationCustomerList, GetCDR, GetIPDR и ApplySusplp или системите Legal Intercept (LI), Control Illegal Devices (CID), SHAHKAR и SHAMSA. Жалбоподателят не оспорва и факта, че използва софтуера SIAM и посочените системи. Жалбоподателят не оспорва и автентичността на електронните писма, разменени между неговите ръководители и споменатия в статията на The Intercept ирански мобилен оператор, нито автентичността на ръководствата за използване на софтуера SIAM, първото, съставено на английски език, а второто — на фарси.

102 Всъщност жалбоподателят само изтъква, че от една страна, използването на тези команди или не поражда описания от Съвета ефект, или отговаря на легитимна цел и от друга страна, че системите Legal Intercept (LI), Control Illegal Devices (CID), SHAHKAR и SHAMSA са използвани в повечето държави.

103 Във връзка с това следва да се припомни, че в ръководството за използване на софтуера SIAM на английски език, е посочено, че „[с]ъгласно правилата и правилниците на [жалбоподателя] всички далекосъобщителни оператори трябва да [му] предоставят пряк достъп до своята система, за да проучва (sic) информацията за клиентите и да изменя техните услуги чрез уебуслугата“.

104 Освен това следва да се отбележи, че според предоставения от Съвета превод на френски език, във въведението към ръководството за използване на софтуера SIAM на фарси се посочва, че целта на този софтуер е да се „създаде централизирана, единна и обединена система, за да се отправят запитвания до различните сървъри“ и да се „позволят управлението и контролът върху съобщенията и действията на ползвателите“.

105 Нещо повече, в частта „Принципи на съобщения“ от същото ръководство е указано, че „входящите параметри се намират в информацията, изпратена от софтуера SIAM относно всеки метод (функция) за отправяне на запитване към оператора, и [че] изходните параметри са данните в отговор на запитването (и поредността на тяхното класифициране)[, и че] операторите трябва да препращат на SIAM отговора на всяка поискана функция точно в поредността и състава, описани в частта относно изходните параметри на посочената функция“.

106 Освен това пак в същото ръководство се уточнява, че операторите са длъжни „да отговарят денонощно (7X24) на запитванията на софтуера SIAM“ и да се уверяват, че „всички необходими съоръжения от гледна точка на хардуер, софтуер, мрежови комуникации и безопасност, кат[о] [и]злишък на данните (Redundancy), балансиране на натоварването (Load Balancing), защитна стена (Firewall), са изправни и всички други необходими изисквания са изпълнени“.

107 От тези констатации следва, че командите на софтуера SIAM са предназначени за всички ирански мобилни оператори и че последните са длъжни да им отговарят по указания начин във всеки момент.

108 С оглед на тези констатации следва да се преценят доводите на жалбоподателя относно командите на софтуера SIAM и системите Legal Intercept (LI), Control Illegal Devices (CID), SHAHKAR и SHAMSA.

109 Така, що се отнася до командата LocationCustomerList, жалбоподателят твърди, че тя не дава възможност за точното проследяване на конкретен ползвател на мобилна мрежа, тъй като позволявала само идентифицирането на ползвателите на мобилна мрежа в периметър от 200 метра до 2 километра около GSM релейна антена. Следва да се приеме за установено обаче, че според признанието на жалбоподателя тази команда позволява да се идентифицират всички ползватели на мобилна мрежа, намиращи се в определена географска зона, дори тя да е приблизителна. Впрочем това ясно се установява от описанието на тази команда в ръководството за използване на софтуера SIAM на английски език, в което е посочено, че „тази функция, която получава параметър за място, би трябвало да предостави списък с номерата, които се намират на това място“. Освен това следва да се

посочи, че от съставеното на фарси ръководство за използване е видно, че командата IdentitySearch налага на операторите да изпращат резултатите под формата на „таблица“, в която са посочени, що се отнася до физическите лица, телефонният номер, името, фамилията, бащиното име, номерът на акта за раждане, датата на раждане, пощенският код, гражданството, номерът на паспорта, пощенският/пощенските адрес(и), видът плащане (предплащане/последващо плащане), видът линия (SIM карта или друго), датата на предоставяне, IP адресът, както и географската дължина и географската ширина на адреса.

110 Що се отнася до командата Force2GNumber, жалбоподателят посочва, че обратно на твърденията на Съвета, тя не увеличавала рисковете от хакерска атака на съобщенията. Както обаче правилно отбелязва Съветът, обстоятелството, ако се предположи, че то бъде доказано, че тази команда не увеличава риска от хакерска атака, не поставя под въпрос констатацията, че такава команда, чиято цел е мобилен телефон принудително да използва мрежата 2G вместо по-новите 3G и 4G, води до невъзможност за гледане и споделяне на видео от този телефон.

111 Що се отнася до командите GetCDR и GetIPDR, жалбоподателят поддържа, че те служат, първата — за проверка на историята на проведените от даден телефон разговори, а втората — за получаване на IP адреса на апаратите, в които е била активирана определена SIM карта. Според жалбоподателя тези функции служат само ако се налага да се отговори на исканията, отправени във връзка със съдебни разследвания, и са основни средства, поставени на разположение на съдилищата, за което свидетелствали приложените към репликата съдебни разпореждания и писма от полицията. От една страна обаче, следва да се посочи, че жалбоподателят не представя никакви доказателства, от които да се установи, че тази команда може да се използва само в отговор на законните искания, отправени от иранските съдилища и полицейски органи. От друга страна, както вече беше посочено в точка 98 по-горе, хипотезите, при които прехващането на далекосъобщенията е възможно по силата на закон, са определени много широко.

112 Що се отнася до командите ApplySusp и ApplySuspIP, жалбоподателят твърди, че те позволяват да се деактивират SIM картите, обявени от ползвателите за загубени или откраднати, или принадлежащи на лица, за които е обявено, че са починали. Жалбоподателят подчертава, че тази способност е напълно класическа и сходна на тази на регулаторните органи на други държави, като Германия. Във връзка с това следва да се посочи, че от доклада, публикуван на 16 януари 2015 г. от Комисията по имиграция и статут на бежанците на Канада (приложение B.8), озаглавен „Иран: информация за способността на правителството да извършва наблюдение, и осъществявания от него контрол, включително цензурата върху медиите и наблюдението във връзка с използването на интернет“, от доклада, публикуван от Amnesty International на 16 ноември 2020 г. относно протестите от ноември 2019 г. в Иран и случаите на прекъсване на интернет (приложение B.10), както и от доклада, публикуван от информационната агенция Human Rights Activists News Agency (HRANA) на 8 декември 2022 г., който съдържа статистически преглед, анализ и синтез за първите 82 дни на протестите и посочва вероятния брой на починалите и на задържаните (приложение B.3), и от доклада от 2022 г., който се отнася за свободата в интернет в Иран, публикуван от Freedom House (приложение B.6), се установява, че положението в Иран се отличава с редовни протести на цивилното население срещу режима, системно потискани от властите на тази държава, по-специално с помощта на средства за наблюдение на интернет. При тези условия, както отбелязва

Съветът, не е изключено команди, първоначално предвидени за „законни“ цели, като ApplySusp и ApplySuspIP, да бъдат изкривени и използвани от иранските власти за репресии.

113 Що се отнася до функционалните компоненти на системата за прехващане на съобщения на Иран, жалбоподателят уточнява, че системата SHAHKAR е само мрежа за проверка на самоличността на ползвателя на съобщения в момента на предоставяне на неговата SIM карта, чиято цел е да се избегнат измамите. Според жалбоподателя тази система събира информацията за лицето, на което принадлежи всяка SIM карта или фиксирана линия, и създава база данни, използвани за борба с измамите, изнудването и други сходни противоправни дейности. Следва да се посочи обаче, че и според обясненията на жалбоподателя тази система позволява, по-специално на иранските мобилни оператори, да проверяват самоличността на ползвателите на съобщителни услуги. Както беше установено в точка 107 по-горе, командите на софтуера SIAM са насочени към всички ирански мобилни оператори и последните са длъжни да им отговарят по указания начин по всяко време и да предоставят на софтуера SIAM непрекъснат достъп до притежаваните от тях данни за ползвателите. От това следва, че даденото от жалбоподателя обяснение не може да изключи твърдението на Съвета, че системата SHAHKAR е функционален компонент на системата за прехващане на съобщенията на иранските власти.

114 Що се отнася до системата SHAMSA, жалбоподателят оспорва, че тя е „интерфейс за събиране на гласови данни и SMS в насипно състояние (CDR) и на данни IP (IPDR)“, както изтъква Съветът. Според жалбоподателя става въпрос просто за „мрежа или канал за комуникация между [него] и [мобилните] оператори чрез която/който те взаимодействат, като въвеждат кодове и команди“. Отново, като се има предвид, от една страна, направената в точка 107 по-горе констатация, че командите на софтуера SIAM са насочени към всички ирански мобилни оператори и че те са длъжни да отговарят на тези команди по указания начин по всяко време, и от друга страна, командата за прехвърляне на SMS към даден номер, спомената в съдържанието на ръководството за използване на софтуера SIAM на фарси, според предоставения от Съвета превод на френски език, даденото от жалбоподателя обяснение не е особено убедително.

115 Що се отнася до системата CID, жалбоподателят посочва, че тя дава възможност за постигане на съответствие на номера на апарата, номера на мобилния телефон и номера на SIM картата. Функцията на тази система била единствено да се идентифицира и контролира законността на вноса в Иран на мобилни телефони и на електронни апарати, в които може да се постави SIM карта, с цел впоследствие тази информация да се изпрати на далекосъобщителните оператори. Отново освен заявената легитимна цел на тази система следва да се припомни констатацията, че иранските мобилни оператори са длъжни да предоставят на жалбоподателя, чрез софтуера SIAM, непрекъснат достъп до притежаваната от тях информация за техните ползватели, така че жалбоподателят да може да има достъп до събраните от системата CID данни.

116 На последно място, що се отнася до системата LI, жалбоподателят признава, че става въпрос за система за сигурност, която дава възможност да се изиска от мрежов оператор да събира и да предоставя на силите на реда прехванатите съобщения на частноправни субекти или на организации. Жалбоподателят подчертава, че тази система е строго регламентирана от приложимите разпоредби на иранското право. Както обаче беше

прието в точка 98 по-горе, от разпоредбите на иранското право, на които се позовава самият жалбоподател, се установява, че случаите, в които е възможно прехващане на далекосъобщения по силата на закон, са определени много широко.

117 Предвид изложените в точки 95—115 по-горе съображения следва да се приеме, че Съветът е представил пред Общия съд съвкупност от достатъчно конкретни, точни и съгласувани улики, които дават възможност да се установи наличието на достатъчна връзка между жалбоподателя и ситуацията, срещу която в случая се води борба, а именно репресиите, извършени от иранските власти срещу мирни демонстранти, журналисти, защитници на човешките права, студенти и други лица, които издигат глас в защита на законните си права.

118 Поради това оплакванията на жалбоподателя, изведени от неистинността на фактите, трябва да се отхвърлят.

119 Следователно третото основание трябва да се отхвърли изцяло по същество.

По четвъртото основание — нарушаване на принципа на пропорционалност

120 Жалбоподателят твърди, че наложените му ограничителни мерки поради включването му в приложение I към Регламент № 359/2011 противоречат на принципа на пропорционалност.

121 В този смисъл, на първо място, жалбоподателят изтъква, че в резултат на „международните санкции“, наложени в миналото на Иран, са били задържани особено полезни за него съоръжения, едното от които е използвано, за да се избегне припокриването на иранските честоти с тези на съседните държави, а другото, *Location Based System* — за точно определяне на местонахождението на свързани апарати. Освен това наложените понастоящем санкции на Иран възпрепятствали жалбоподателя да изпълнява функцията си на регулатор на честотите и да гарантира добро функциониране на националната далекосъобщителна мрежа.

122 На второ място, жалбоподателят твърди, че „санкциите“ са пречка за участието му в Global System for Mobile Communications Association (GSMA) и че поради това той не може да използва регистъра на GSMA, за да попречи на поправянето на фалшифицирани или незаконни апарати. От това произтичали множество вредни последици, сред които по-специално невъзможността Иран да се бори ефективно с измамите, създаването на паралелен пазар на откраднати телефони или също невъзможността за връщане на откраднатите телефони на техните собственици.

123 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

124 Следва да се припомни, че по силата на принципа на пропорционалност, който е част от общите принципи на правото на Съюза, законосъобразността на забраната на дадена икономическа дейност се подчинява на условието забранителните мерки да са подходящи и необходими за постигането на легитимните цели, следвани от разглежданата правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели (вж. решение от 6 септември 2013 г., Bank Melli Iran/Съвет, T-35/10 и T-7/11, EU:T:2 013:397, т. 179 и цитираната съдебна практика).

125 Освен това, макар зачитането на основните права да е условие за законосъобразността на актовете на Съюза, от постоянната съдебна практика следва, че тези основни права не се ползват с абсолютна защита в правото на Съюза, но те трябва да бъдат отчитани от гледна точка на функцията си в обществото. Следователно върху упражняването на тези права могат да бъдат налагани ограничения, при условие че те действително отговарят на преследваните от Съюза цели от общ интерес и че не представляват от гледна точка на преследваната цел непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на така гарантираните права (вж. решения от 13 септември 2013 г., Makhlouf/Съвет, T-383/11, EU:T:2013:431, т. 97 и цитираната съдебна практика, и от 16 януари 2019 г., Haswani/Съвет, T-477/17, непубликувано, EU:T:2019:7, т. 74).

126 В случая е важно да се подчертае, че жалбоподателят не излага никакъв довод, за да докаже, че предвидените с Регламент № 359/2011 ограничителни мерки, които са му наложени с приемането на обжалвания регламент, не преследват легитимна цел или не са необходими или подходящи за постигането на тази цел. Всъщност той се ограничава да изтъкне по същество, че наложените в миналото на Иран международни санкции са се отразили неблагоприятно върху способността му да изпълнява задачите си, без да доказва необходима връзка с предвидените в Регламент № 359/2011 мерки.

127 При всяко положение, следва да се посочи, че една от преследваните с Регламент № 359/2011 цели, както по същество се установява от съображения 1 и 2 от него, е упражняването на натиск чрез замразяване на финансовите средства и икономическите ресурси на определени лица и образувания, които са участвали в организирането и извършването или са отговорни за организирането и извършването на тежки нарушения на правата на човека в Иран при репресиите срещу мирни демонстранти, журналисти, защитници на човешките права, студенти и други лица, които издигат глас в защита на законните си права, в това число правото на изразяване.

128 Следва да се приеме за установено, че такава цел съответства на легитимна цел на общата външна политика и политика на сигурност (ОВППС), а именно утвърждаване и укрепване на демокрацията, правовата държава, правата на човека и принципите на международното право, посочена в член 21, параграф 2, буква б) ДЕС.

129 Освен това не може да се приеме, че предвидените в Регламент № 359/2011 ограничителни мерки са неподходящи, с оглед на ключовата роля на жалбоподателя при прилагането на изискванията на иранското правителство, що се отнася до филтрирането на интернет съдържанието чрез шпионския софтуер SIAM, както става ясно при разглеждането на третото основание.

130 Нещо повече, трябва да се приеме, че тези мерки са необходими, тъй като, както правилно посочва Съветът, не е доказано, че алтернативни и по-малко ограничителни мерки, като система за предварително предоставяне на разрешение или задължение за последващо отчитане на използваните финансови средства, биха позволили преследваната цел да се постигне толкова ефективно.

131 Поради това четвъртото основание следва да се отхвърли по същество.

По първото основание, изведено по същество от злоупотреба с власт

132 Жалбоподателят изтъква, че макар компетентността на Съвета да приеме обжалвания регламент, да не се оспорва, посоченият регламент е опорочен поради превишаване на власт от страна на Съвета в частта, отнасяща се до него. Според него това превишаване на власт произтича от факта, че истинската причина за включването на наименованието му в приложение I към Регламент № 359/2011 от Съвета била да се засегне иранската държава.

133 Поради това Съветът не санкционирал жалбоподателя поради дейността му, както невярно било посочено в обжалвания регламент, а само поради правителственото му естество, произтичащо от обвързаността му с Министерството на съобщенията, както във всяка друга държава. Като наложил на жалбоподателя предвидените в Регламент № 359/2011 ограничителни мерки, Съветът се опитвал да санкционира неговата обвързаност и по този начин да парализира иранската власт.

134 Според жалбоподателя съгласно съдебната практика, макар правният статут на дадено лице, по отношение на което са приети ограничителните мерки, или правната или икономическата му връзка с правителството на дадена държава да е индиция, която може да породи съмнение у Съвета, той сам по себе си не може да обоснове приемането на такива мерки.

135 Самоличността на другите включени в приложение I към Регламент № 359/2011 лица също свидетелствала за прекомерността на включването на жалбоподателя в посоченото приложение.

136 Освен това жалбоподателят обръща внимание на приликата между приетите от Съвета ограничителни мерки и санкциите, приети от Office of Foreign Assets Control, която свидетелствала за политическа ненавист по отношение на Ислямска република Иран.

137 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

138 Следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда даден акт е опорочен поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и съгласувани доказателства изглежда, че е бил приет с единствената или поне определяща цел да постигне различни от изложените в него цели или да се избегне процедура, специално предвидена от Договора, за да се противодейства на конкретните обстоятелства (вж. решение от 31 януари 2019 г., Islamic Republic of Iran Shipping Lines и др./Съвет, C-225/17 P, EU:C:2019:82, т. 115 и цитираната съдебна практика).

139 В случая жалбоподателят изтъква, че Съветът е включил наименованието му в приложение I към Регламент № 359/2011 само поради правителственото му естество, произтичащо от неговата обвързаност с Министерството на съобщенията, а не поради собствената му дейност.

140 От прегледа на второто основание обаче (вж. т. 25—34 по-горе) се установява, че включването на наименованието му в приложение I към Регламент № 359/2011 съгласно обжалвания регламент не се дължи единствено на обвързаността му с Министерството на съобщенията, а главно защото прилага изискванията на иранското правителство за филтриране на интернет съдържанието чрез шпионския софтуер SIAM, и по-специално на това, че по време на протестите през 2022 г. след смъртта на Махса Амини е използвал

контрола си върху достъпа до интернет и мобилните телефони, за да проследява протестиращите и да съставя подробна картина за дейностите на дисиденти и протестиращи, която да послужи на властите неограничено.

141 Освен това при разглеждането на третото основание се установява, че изложените от Съвета съображения за включването на наименованието на жалбоподателя в приложение I към Регламент № 359/2011 по силата на обжалвания регламент, почиват на достатъчно солидна фактическа база.

142 От друга страна, жалбоподателят не привежда доводи защо обстоятелството, че наименованията на други лица, включени в приложение I към Регламент № 359/2011, по отношение на които той самият уточнява, че не желае да прави коментари, или фактът, че властите на Съединените американски щати също са решили да приемат ограничителни мерки спрямо него, са релевантни за доказването в случая на злоупотреба с власт от Съвета по смисъла на припомнената в точка 138 по-горе съдебна практика.

143 При това положение първото основание следва да се отхвърли по същество и следователно жалбата в своята цялост.

По съдебните разноски

144 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като в случая жалбоподателят е загубил делото, той следва да понесе направените от него съдебни разноски и разноските на Съвета съгласно неговото искане.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Communications Regulatory Authority (CRA) да заплати съдебните разноски.

Costeira Кънчева Öberg

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 октомври 2024 година.

Подписи